

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa "B." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w miejscowości O.
przeciwko S. w Z. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.
oraz "P." spółce akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
S. w Z. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 sierpnia 2019 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.400,- (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona pozwana S. w Z. sp. z o.o. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 sierpnia 2019 r., którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 października 2018 r., zasądzającego od pozwanej na rzecz strony powodowej „B.” sp. z o.o. kwotę 220 808,71 zł z ustawowymi odsetkami oraz oddalającego powództwo w stosunku do „P.” S.A.

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszych dwóch z wymienionych przyczyn.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy bowiem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 - nie publ.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, nie publ.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Wymagania tego nie można

zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, nie publ.) Jednocześnie zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska w związku z przedstawionym problemem, a w przypadku istnienia rozstrzygnięcia problemu - nie zaszły żadne okoliczności faktyczne uzasadniające jego zmianę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003, nr 13, poz. 5).

Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ.), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

W niniejszej sprawie skarżący dostrzega dwa zagadnienia prawne: 1) czy wiedza pracownika inżyniera kontraktu o treści umowy podwykonawczej oznacza wiedzę inwestora o treści tej umowy i jest wystarczająca do powstania odpowiedzialności solidarnej inwestora; 2) czy dorozumiana zgoda inwestora na zawarcie umowy z podwykonawcą może być udzielona przez osobę niewchodzącą

w skład organu zarządzającego inwestora. Potrzebę wykładni przepisów prawa uzasadnia zaś wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który - w jego ocenie - zapadł na podstawie tożsamego stanu faktycznego. Nie wskazał jednak, które przepisy prawa wymagają wykładni w tym zakresie.

Problemy przedstawione przez skarżącego nie stanowią istotnego zagadnienia o charakterze prawnym, odnoszą się bowiem do interpretacji opisanych zachowań dokonywanej w celu ustalenia, czy w sprawie nastąpiła zgoda inwestorska. Fakt udzielenia zgody inwestorskiej sądy *meriti* ustaliły jednak nie odnosząc się do przymiotów osoby, która pozostawała w kontakcie z podwykonawcą, lecz ze względu na ogół okoliczności, w tym na fakt złożenia inwestorowi żądanych dokumentów, regulowanie faktur powoda przez inwestora itd. (zob. w szczególności uzasadnienie wyroku z dnia 21 sierpnia 2019 r., str. 14). W konsekwencji zagadnienia przedstawione przez skarżącego mają charakter faktyczny, nie zaś prawny, a także nie odnoszą się do stanu faktycznego ustalonego w sprawie przez sądy *meriti*. Również nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa - przede wszystkim dlatego, że żaden przepis prawa, który miałby wymagać wykładni nie został wskazany, a również z tej przyczyny, że ustalenia stanu faktycznego porównywanych spraw były odmienne.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z §10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

jw

[aw]